

Gülün Tam Ortasında Ağlıyorum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Şubat 2015

Bitimindeyim belki de ömrün ya da yamacında bilinmezsin sarıp sarmalarken özlem soğuşa inat ama hala üşürken.

İhtimallerle boğuşmak bir yana onca ikilem yeni yeni fark ettiğim. Bana dair bu kafa dağınıklığı hele ki son zamanlar çalarken ömrü ve çalıntı bir şarkı kulağıma mırıldanırken.

Yitip gitmek olası zamanını tasavvur dahi edemediğim ve yoksunluk pür-dikkat kesildiğim duyma gayreti içerisinde uzakların çağrısını.

Burun buruna geldiğim sıra dışı duygular o kekremsi tat hala damağımda ve zihnimde kıpraşırken. Tüketirken aşkı tüketilen bağımsız ve yergisiz vasıflar istem dışı belki de hatta zafiyeti o kırılğanlığın izdüşümünde yalnızlığın. Kalabalık sandığım o dünya nöbete durmuş iken yalnızlık. İzafe alabildiğine ya da cebelleşen sanrıların gerçekleri avaz avaz bağırırken. Bariz her şey her ne kadar mütemadiyen yadsısam da. Yine de soluksuz kalmak olası ve döngüyü idame ettirmek ne de olsa yetemediğim çok şey var.

Ne zaman arındım ki bu vasıflardan yoksa hiç mi nail olmadım. Değil bıçak hançerler bile açamazken ağzımı sığıntı ve çalıntı sessizlik o kıdemli sancısı ile köşe başında ve elinde kırık bir gül. Rengi pembe hatta alacalı bulacalı düşlerimin kırılğanlığı kadar bükük boynu. Hicap etmediğim o zalim ve köhne gözyaşları birikti birikeli bambaşka bir kimliğe büründüm. Muhalif mutluluk dahi sıradan bir güdü ile esaretinde hüznün. Basit olan ne varsa yine zora girdi belki de hikâyenin başından beri sır dolu idi gidişat.

Ne karanlık ne aydınlık, ne var ne yok hatta iklimlerin kafası bile karışık eş güdümlü o değişken mizacım devinip dururken. Ne bir eksik ne bir fazla... Ne vardı da kesişecekti o yeknesak meridyenle yolum. Kış döngüsü belki de baharın rehaveti çöreklenen.

Doluya koysam almıyor, boşa koysam dolmuyor. Fazlasıyla şaşkınlık fazlasıyla naçar.

Avuç avuç mutluluk veren, şişe dolusu dostluk ve muhabbet sunan bir âlem iken peşine düştüğüm nedir bu kısırılmışlığım izbelerde...

İki zıt halet-i ruhiye arasında mekik dokumak fazlasıyla yorucu.

Varmak istemezken düşen payıma gitmek ama neresi olursa olsun. Geçip gitmek bu dünyadan çok

başka bir âleme.

“Miskin âdemoğulları
Ekinlere benzer gider
Kimi biter kimi yiter
Yere tohum saçmış gibi.”

Yüzyıllar öncesinden yüreğime dokundu sevgili Yunus Emre. O ekinler ki boy verme arzusu ile yanıp tutuşurken mekân ve zaman boyutsuz ve tanımsız bir adım ötemde çağırırken. Duyduğum ve gördüğüm her ne ise... Ya duymadıklarım ve cebelleşirken karanlıkla haiz olamadığım tüm o görüntüler fazlasıyla flu ve müphem...

Ne bir eksik, ne bir fazla... Alabildiğine zuhur eden o yalıtılmış sesler fısıldarken ismimi ve gönül gözüm görme gayreti içerisinde ulaşmaya çalışırken ne aradığını bilemesem de... Bilmez miyim o menşe-i meçhul seslerdir rotamı belirleyen her ne kadar haricimde duyan olmasa da.

Nefsimi silmek istesem dahi bilmekten yana değil midir düşen payımıza.

En büyük âlem nerede ola ki... Saklı olsa da içimde ne zormuş buna kani olmak. Yoksa çok mu büyütüyorum gözümde de kolaya kaçmadan savruluyorum daldan dala.

Yüreğin ibresi sevinçten çok hüzne, gündüzden çok geceye ayarlı belli ki. Kilitli bir kapı açılmamak üzere düşmüşken yolum çıkmaz sokağa.

“Gülün tam ortasında ağlıyorum
Her akşam sokak ortasında öldükçe
Önümü arkamı bilmiyorum
Azaldığını duyup duyup karanlıkta
Beni ayakta tutan gözlerinin...” (Cemal Süreya)